

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M.**, nar. X., bývajúceho v L., zastúpenému Advokátskou kanceláriou – JUDr. L., so sídlom v L., proti žalovaným **1/ M.**, nar. X., bývajúcemu vo S., **2/ A.**, rod. V., nar. X., bývajúcej vo S., **o určenie hranice pozemkov**, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 5 C 107/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. októbra 2013 sp. zn. 13 Co 207/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Lučenec rozsudkom z 11. februára 2011 č.k. 5 C 107/2010-131 žalobu o určenie hranice medzi pozemkami a to parc. č. X. zapísanej na LV č. X., k.ú. L., ktorá je vo vlastníctve žalovaných a na druhej strane medzi parc. č. X., zapísanej na LV č. X., k.ú. L., vo vlastníctve žalobcu, v zmysle geometrického plánu geodetky E.E. zo dňa 12. marca 2010 zamietol. Zároveň vyslovil, že žalobca je povinný zaplatiť žalovaným v 1/ a 2/ náhradu trov konania vo výške 477,34 Eur. V dôvodoch uviedol, že pri určení priebehu hranice pozemkov vychádzal z posudku znalca Ing. K., ktorý určil priebeh spornej hranice v súlade s geometrickým plánom znalca z roku 1997 (č.l. 11 spisu) a v súlade s geometrickým plánom z roku 2001 (č.l. 61 spisu). Vychádzal z požiadavky, aby výmera parciel u oboch sporných strán bola rovnaká s prihliadnutím na spoločné užívanie dvora. Mal za to, že hranica medzi pozemkami účastníkov

konania zakreslených v rôznych geometrických plánoch a listinách je vždy na tom istom mieste a nikdy nebola menená. V súčasnosti je určená umiestnením oplotenia. K požiadavke žalobcu, aby k určeniu hranice došlo v súlade s geometrickým plánom E.E. súd prvého stupňa uviedol, že pri vypracovaní tohto geometrického plánu došlo k omylu, pretože menovaná nesprávne preidentifikovala rozdelenie parcely K. na strane žalovaných a parcely K. na strane žalobcu. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

V prejednáwanej veci Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol (v poradí prvým) rozsudkom z 12. júla 2011 sp. zn. 13 Co 156/2011, ktorý rozsudok bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. októbra 2011 sp. zn. 4 Cdo 185/2011 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, keď v konaní došlo k vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. V poradí druhé rozhodnutie odvolacieho súdu z 28. februára 2012 sp. zn. 13 Co 339/2011 bolo dovolacím súdom uznesením z 26. marca 2013 sp. zn. 4 MCdo 24/2012 zrušené z procesných dôvodov, keď predchádzajúce rozhodnutie dovolacieho súdu nebolo doručené účastníkom konania pred ďalším rozhodnutím odvolacieho súdu.

Krajský súd v Banskej Bystrici v poradí tretím rozsudkom z 22. októbra 2013 sp. zn. 13 Co 207/2013 rozsudok okresného súdu potvrdil.

V dôvodoch svojho rozhodnutia sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a v celom rozsahu sa stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

K bližšiemu zdôvodneniu poukázal na závery dokazovania pred prvostupňovým súdom a na tú skutočnosť, že znalec vykonal ohliadku spornej nehnuteľnosti, zameral skutočný priebeh hraníc a zameranú skutočnosť porovnal s originálom mapy bývalého katastra z roku 1867. Konštatoval, že zamerané údaje o určenie spornej hranice sú v súlade s geometrickým plánom znalca R. z roku 1997 (č.l. 1, 2 spisu) ako aj geometrickým plánom z roku 2001 (č.l. 61 spisu). Oplotenie medzi spornými pozemkami je správne postavené a samotnú spornú hranicu určuje aj priečka medzi hospodárskymi budovami. Použitím originálu zoskenovanej mapy bývalého katastra z roku 1867, preidentifikovaním pozemno - knižného stavu na tento stav a porovnaním

pozemno – knižných výmer určil, že sporná hranica je správne vedená k oploteniu medzi parcelami žalobcov X.K.X. a X. na jednej strane a parcelami žalovaných K. a X. na druhej strane. Znalec poukázal, že vypracovaný geometrický plán E.E. z 12. marca 2010 je nesprávny, došlo k omylu, pretože geodetka nesprávne preidentifikovala prerozdelenie parciel K. na strane žalovaných a parcelu č. X. na strane žalobcu. Preto určila hranicu inde ako vyplýva z ostatných listín. Poukázal, že súdom ustanovený znalec Ing. P. vysvetlil aj rozdielnosť vo výmere pozemkov, keď konštatoval, že parcela žalobcu sa rozšírila ďalej geometrickým plánom o kúpu parcely č. X. predtým vo vlastníctve obce a žalovaní majú takisto rozšírené parcely č. X. a časť parcely č. X. o príkúpenú parcelu tiež predtým vo vlastníctve obce. Odvolací súd považoval za správne rozhodnutie súdu prvého stupňa aj o trovách konania.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca.

Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Ako dovolací dôvod uvádzal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Okrem toho rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva aj na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Poukázal na nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia a skutočnosť, že ako prvostupňový tak aj odvolací súd neodôvodnili skutkovo relevantné otázky, ktoré boli rozhodujúce vo veci a mali podstatný význam. Uviedol, že pri reálnom rozdelení parciel na základe geometrického plánu Ing. S. v roku 1997 jemu pripadla výmera dotknutých parciel (X., 285/2, X. a X.) v rozsahu 510 m² a žalovanému výmera v rozsahu 536 m². Rozdiel vo výmere činní síce len 26 m², ale jedná sa o spoločný dvor a týmto nesprávnym určením hraníc je mu zabránené vstúpiť bežným spôsobom do niekedy spoločne užívaného dvora. S touto skutočnosťou sa nevyrovnal ani prvostupňový súd ani odvolací súd. Bolo potrebné odstrániť rozpory v tvrdení znalcov. Dovolateľ navrhoval rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaní v 1/ a 2/ sa vyjadrili k dovolaniu. Zotrvali na tom, že hranice pozemkov sú vytýčené správne na základe záverov znalca, ktorý bol pribratý do konania. Spochybňovanie dôkazov v predmetnej veci nie je na mieste, hranice pozemkov sú v geometrickom pláne zakreslené správne a taktiež aj závery znalca, ktoré sú zapracované v znaleckom posudku. Tie

vychádzajú z príslušných listinných podkladov, ktoré znalec zadovážil. Stotožnili sa so závermi znaleckého posudku Ing. K.. Poukázali na to, že návrh žalobcu nemá oporu v práve. Takýto petit konajúci súd nemohol akceptovať, keďže žalobca podal návrh na určenie hraníc podľa geometrického plánu na základe jeho súkromnej objednávky. Navrhli, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok bol podaný proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V danom prípade vo veci samej odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa (§ 153 ods. 3 a 4, § 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko v prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p.

Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. a § 239 O.s.p. vylúčené. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytykané nesprávnosti postupu odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovolateľovi bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkom konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

O odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ako o dôvode zakladajúcom prípustnosť dovolania ide v prípade nesprávneho postupu súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým postupom sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenie účastníkov občianskeho súdneho konania, ktoré mu priznáva platná právna úprava za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľ konkrétne namietal odňatie možnosti konať pred súdom tým, že sudy nižších stupňov neodôvodnili dôležité skutkovo právne otázky, ktoré mali pre rozhodnutie vo veci podstatný význam.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. totiž nie je daná už tým, že dovolateľ tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté touto vadou, ale len vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t.j., že nastali skutočnosti, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa (resp. nebola odstránená) v rozhodnutí (v postupe odvolacieho súdu).

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca v súvislosti s tvrdením o existencii procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. namietal nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v súlade s požiadavkou ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., keď sa krajský súd nevysporiadal so všetkými argumentmi a dôvodmi uvádzanými v jeho odvolaní.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (pozri Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29 Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti ich uplatneniu (pozri IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, uviedol právne skutočnosti, z ktorých vyvodil svoje právne závery. Náležite vysvetlil, prečo pri rozhodovaní vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom z odboru geodézie a kartografie v priebehu prvostupňového konania (znalecký posudok Ing. K.) a tiež vysvetlil dôvody, prečo pri posudzovaní dôvodnosti podaného návrhu nebolo možné vychádzať z geometrického plánu č. X. z 12. marca 2010 vyhotoveného geodetkou E. P.. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa s ohľadom na výsledky vykonaného dokazovania. Argumenty prvostupňového súdu doplnil a dostatočne sa vyjadril v odvolaní

namietanému rozdielu vo výmere dotknutých parciel. Preto odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa zákonné predpoklady vyjadrené v § 157 ods. 2 O.s.p. a nemožno ho považovať za neodôvodnené, svojvoľné a za také, ktoré by nedalo odpoveď na podstatnú odvoláciu námietku žalobcu. Iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom súdov nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Žalobca ďalej v dovolaní namieta, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), a že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že oba vyššie uvedené dovolacie dôvody sú síce relevantnými dovolacími dôvodmi, ale tieto dôvody sami osebe prípustnosť dovolania žalobcu nezakladajú. Otázkou, či sú tieto dovolacie dôvody opodstatnene namietané sa dovolací súd môže zaoberať iba, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému pripúšťa dovolanie zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.). O takýto prípad v danej veci nešlo.

Keďže prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. a ani z § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na dôvody odmietnutia dovolania, dovolací súd sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na priznanie tejto náhrady (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. júna 2014

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová